

เนวิกา

ดูรักเห็นอ้วน

เพราะเธอเปรียบดังฝันร้าย
เขาจึงใช้กลอุบายเปลี่ยนให้กลายเป็นฝันรัก

ทันทีที่สัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนจากสีเหลืองเป็นสีแดง รถยุโรปราคาแพงลิบ ซึ่งแล่นมาบนท้องถนนด้วยความเร็วสูงก็ค่อยๆ หยุดลง ดึกมากแล้ว...บนถนนสายธุรกิจเส้นนี้จึงไม่มีรถสัญจรมากนักดังเช่นตอนกลางวัน

ชายหนุ่มที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยในรถคันดังกล่าวถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ เหยยหน้ามองตัวเลข ซึ่งนับถอยหลังไปเรื่อยๆ ตรงสัญญาณไฟจราจรเพื่อรอเปลี่ยนเป็นไฟเขียว ทอดสายตาไกลออกไปจับจ้องป้ายโฆษณาเหนือยอดตึกสูงใจกลางเมือง...

เธออยู่ตรงนั้น...ตรงที่ที่ใครๆ ก็มองเห็น

ร่างระหงในเดรสสีทองอร่ามยืนขนบข้างรถยนต์ยี่ห้อหรูโมเดลล่าสุดนำเข้าจากเยอรมัน ดวงหน้าอ่อนหวานของเธอมียิ้มสดใสเป็นเครื่องประดับดึงดูดให้ผู้สัญจรผ่านเส้นทางนี้ต้องเงยหน้าขึ้นไปมอง ดวงตาคูโตของเธอ...แม้จะเห็นจากระยะไกล กลับระยิบระยับเปี่ยมเสน่ห์จนไม่ว่าใครๆ ต่างก็พากันหลงใหล

สวย...เหมือนนางฟ้า

งามตา...ดังไม่ได้อยู่ในโลกมนุษย์

สมดังชื่อ 'ดุจฝัน' ของเธอไม่มีผิดเพี้ยน

คนมองเผลอกำพวงมาลัยแน่นขึ้นอย่างไม่รู้ตัว ทันใดนั้นเอง หน้ากากความเข้มแข็งที่เขาใส่มาตลอดกลับแตกออกเป็นเสี่ยงๆ เผยให้เห็นใบหน้าคมคายที่บิตเปี้ยว...เพราะเจ็บร้าวมิวายจากสิ่งที่เธอกระทำไว้กับเขา!

จริงอยู่...ดุจฝันคือนักแสดงที่ชายหนุ่มเกือบทั้งประเทศต่างเฝ้าหวังจะได้

ครอบครอง แม้แต่สื่อยังยกตำแหน่ง นางฟ้าแห่งวงการบันเทิงให้เธอ ด้วยหน้าตา สวยงามและภาพลักษณ์เลิศเลอ ไม่เคยมีข่าวเสียๆ หายๆ กับชายใด พร้อมกับ บุคลิกอ่อนหวานที่ทำให้เธอเป็นยิ่งกว่า ‘ฝันดี’

แต่ใครเล่าจะรู้... ว่าจริงๆ แล้วเธอคือ ‘ฝันร้าย’

ชายหนุ่มแค้นยิ่งมีย่างยกอแสง เขารู้ดีทีเดียวถึงตัวตนที่แท้จริงของเธอ ในเมื่อเขาเพิ่งตื่นจากฝันร้ายนั้นมาหยกๆ แผลใจที่เกิดขึ้นยังคงปวดแสบปวดร้อน เพราะเธอบอกเลิกเขาด้วยสาเหตุง่าย ๆ ว่า ‘ไม่มีเวลา’

แต่ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าจริงๆ แล้วเธอเลิกกับเขาเพราะอะไร

...เธอคบเขาเพื่อหวังผลเท่านั้น!

ยิ่งคิดก็ยิ่งเจ็บเหมือนมีใครเอาทิงเจอร์มาราดลงบนแผล ทั้งที่ก่อนหน้านี้เขา ไม่เคยมีปัญหาเรื่องรักๆ ใคร่ๆ มากวนใจแท้ๆ แต่อาจเพราะเธอเป็นรักแรก... และ รักแรกพบของเขา ดังนั้นเขาจึงตั้งความหวังไว้สูงทีเดียวว่ารักครั้งนี้ต้องลงเอยด้วย คำว่า ‘แฮปปี้เอนด์’ โดยไม่รู้เลยว่าบทสรุปจะชวนให้ปวดใจได้ถึงเพียงนี้

เสียงแตกรถจากรถคันหลังปลุกเขาจากภวังค์ ก่อนชายหนุ่มจะเห็นว่าสัญญาณ ไฟเปลี่ยนเป็นสีเขียวแล้ว จึงเข้าเกียร์แล้วเหยียบคันเร่งอีกครั้ง แต่เพราะความ รีบร้อนและสติที่ยังไม่ค่อยอยู่กับร่องกับรอย เป็นเหตุให้เขาเหยียบคันเร่งหนัก กว่าเคย รถจึงพุ่งไปด้านหน้าด้วยความเร็วสูงจนไม่ทันตั้งตัว

เป็นจังหวะเดียวกับที่รถยนต์อีกคันแล่นมาจากถนนทางขวาของสี่แยกนี้... และกำลังจะชนกับรถของเขา!

ชายหนุ่มเบิกตากว้าง ตกตะลึง พยายามเหยียบคันเบรกให้ทันการณ์

ทว่าทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว...

เสียงโครมสนั่นทั่วท้องถนน พร้อมกับเสียงกรีดร้องของผู้เห็นเหตุการณ์ กระเจกหน้ารถแตกเป็นเสี่ยงๆ กระเด็นเข้ามาบาดผิวเนื้อของผู้ขับ แต่นั่นไม่อาจ เทียบอะไรได้กับชิ้นส่วนรถที่กระแทกช่วงกลางลำตัวอย่างแรง... จนรวดราวไปทั่ว สรรพางค์

และในขณะที่ยังไม่สิ้นสติไปเสียทีเดียว เขาค่อยๆ ลืมตาขึ้นมาอย่าง ยากเย็น พลันเห็นควันพวยพุ่งออกมาจากด้านหน้ารถ พร้อมกับคนวิ่งตรงมายังรถ

ซึ่งสิ้นสภาพการใช้งานของตน

ห้วงสติของชายหนุ่มเริ่มดับๆ หายๆ ในวินาทีนั้น เสียงเครื่องยนต์ปะทุดังป่วนขึ้นจากใต้ฝากระโปรงหน้า ก่อนจะดับลง และเขาไม่อาจแยกออกได้ว่าอะไรคือความจริง...อะไรคือความฝัน

แล้วความมืดมิดอันเจียบบัน...ก็มาเยือนเขาพร้อมห้วงนิทราอันแสนยาวนาน

ในร้านกาแฟชื่อดังใจกลางเมืองยามนี้มีเพลงสากลคลอเบาๆ
เคล้ากลิ่นกรุ่นของกาแฟและขนมเบเกอรี่หลากชนิด หญิงสาวร่างระหงนั่งอยู่มุม
ในสุดของร้านคว้าแก้วลาเต้ปั่นซึ่งหยดน้ำเล็กๆ พรางพรายเกาะด้านนอกแก้วขึ้นมา
ดูอีกใหญ่ เธอเบือนสายตาไปมองโทรทัศน์จอแบนซึ่งเปิดค้างไว้เหนือผนังตรง
เคาน์เตอร์ พรางยับแวนกันแดดสีดำกรอบลายเสือที่ใหญ่พอพรางหน้าส่วนบน
ของเธอได้เป็นอย่างดี

‘แล้วเรื่องหัวใจ...น้องฝันไม่มีอะไรอัปเดตหรอกค่ะ’

เสียงนักข่าวต่งเจื้อยแจ้วออกมาจากลำโพงโทรทัศน์ ซึ่งปรากฏภาพดาราสาว
กำลังโดนรุมสัมภาษณ์กลางงานอีเวนต์ เธอเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะส่ายหน้า
ด้วยรอยยิ้มกว้างที่ได้รับการโหวตจากนิตยสารชื่อดังว่าเป็น ‘รอยยิ้มที่สวยงามที่สุด’
ประจำปีที่แล้ว

‘ยังอีกนานค่ะ ฝันอยากโฟกัสกับเรื่องงานก่อน’

‘แล้วกับคุณบรินซ์ล่ะค่ะ’ นักข่าวคนเดิมไม่วายถามต่อ

‘เพื่อนค่ะ...แค่เพื่อนจริงๆ’ ดาราสาวในโทรทัศน์ส่ายหน้าพริต เมื่อได้ยิน
ชื่อเพื่อนดาราชาย ซึ่งใครๆ ต่างก็จับให้เป็น ‘คู่ขวัญแห่งปี’ กับเธอ

คนดูโทรทัศน์ละสายตาจากจอ ก่อนวางแก้วลาเต้ปั่นลงบนโต๊ะทั้งที่เพิ่งดูด
ไปได้แค่สามอึก

‘แต่ก็มีกระแสมาตลอดเลยนะ ไม่มีหวั่นไหวบ้างเลยหรอกค่ะ’

แม้ตาจะไม่ได้ดู แต่ทุกไต่ยินเสียงนักข่าวรายใหม่ถามดาราสาวผู้นั้น คนฟัง

ถอนหายใจเฮือก จะเข้าซื้ออะไรกันหน...ไม่รู้หรือไงว่าเธอรำคาญ

จุดฝนยับแวนดำให้กระซิบกับดังโคงของตนให้มากขึ้น นึกถึงการสัมภาษณ์ที่กำลังฉายอยู่ในจอขณะนี้ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน กว่าเธอจะเอาตัวรอดจากเหยี่ยวข่าวที่กระหายข่าวจากเธอได้ก็เล่นเอาเหนื่อย

แต่เธอก็ชินแล้ว...แม้จะต้องเหนื่อยเพราะคนเหล่านี้เพียงใดก็ตาม ในเมื่อตนอยู่ในวงการที่ต้องพึ่งพาอาศัยนักข่าวมาเป็นเวลาเกินหนึ่งในสามของอายุตอนนี้

หญิงสาวเหลือบมองนาฬิกาข้อมือ เห็นว่าสมควรแก่เวลาที่จะต้องเดินทางไปถ่ายแบบให้นิตยสารฉบับหนึ่งเสียที แต่ยังไม่ทันจะได้ลุกตามความตั้งใจ โทรศัพท์มือถือในกระเป๋าก็สั่นครืดๆ บนหน้าจอปรากฏชื่อเพื่อนสนิท

“เย็นนี้เข้ามาที่ออฟฟิศฉันหน่อย มาดูหน้าผู้เข้าร่วมรายการแต่ละคนซะ” ปลายสายเข้าเรื่องทันทีเมื่อสายถูกรับ

“ไม่ไปไม่ได้เหรอ เองี้ดีกว่า แกล้งข้อมูล ‘พวกนั้น’ มาให้ฉันทางไลน์สิ” จุดฝนพูดอย่างไม่แยแส ‘พวกนั้น’ เลยแม้แต่บ่อย ด้วยรู้ว่าพวกเขาก็เป็นแค่แฟนคลับของดาราดังอย่างเธอเท่านั้น

“เรื่องที่จะคุยมันไม่ใช่แค่เรื่องผู้เข้าแข่งขันนะสิ ต้องเตรียมอะไรนิดหน่อย อีกอย่างฉันไม่ได้เจอแกมาตั้งสองเดือนแล้ว”

น้ำเสียงช่วงท้ายติดกระงำกระงอดแสดงความน้อยใจหน่อยๆ เป็นเครื่องหมายของมิตรภาพอันยาวนานระหว่างเธอและมณิกา...เพื่อนสนิทที่เป็นโปรดิวเซอร์รายการโทรทัศน์

“ก็ช่วงหลังๆ ยุ่งนี่หว่า ถ่ายละครสองเรื่อง ยังไม่รวมออกอีเว้นต์ แถมยังต้องทำโปรเจกต์อีกบานตะไท”

“แกก็ยุ่งตลอดนั่นละ” มณิกาไม่ได้ประชดแต่อย่างใดเพราะเข้าใจ แต่ไม่วยขอร้องอีกครั้ง “แต่ยังงี้ก็ช่วยมาหน่อยแล้วกัน”

คนที่อ้างว่าตนยุ่งนักรุ่งร่าจึงครุ่นคิด อันที่จริงเย็นนี้หลังจากถ่ายแบบเธอก็ไม่ได้มีคิวถ่ายละครเหมือนดังเช่นทุกวันจึงรีบปากไป

“ได้ๆ นี่ถ้าไม่ใช่เพราะแกเป็นโปรดิวเซอร์นะ ฉันไม่ไปออกหรอก”

จุดฝนไม่วยบ่นไปตามสาย กลอกตาด้วยความเบื่อหน่าย...นี่ถ้าไม่เห็นแก่

ความเป็นเพื่อนตั้งแต่มัธยม ไม่มีทางที่คนอย่างเธอจะไปเข้าร่วมรายการเกมโชว์ ให้เสียภาพลักษณ์อันแสนสวยเป็นอันขาด...แม้จะเป็นรายการที่ได้รับความนิยมอย่างยิ่งในตอนนั้นก็ตาม

รายการ ‘The Clever Cupid ลับสมองประลองรัก’ ที่มณิกามาถือให้เธอไปร่วมรายการนับเดือน มีรูปแบบที่แปลกใหม่ โดยเป็นการแข่งขันเซวาร์ปัญญา ระหว่างผู้เข้าแข่งขันโปรไฟลัระดับดีเยี่ยมจากหลากหลายอาชีพ รางวัลเป็น ‘การขออะไรก็ได้’ จากดารารับเชิญประจำสัปดาห์ รวมถึงจะได้ไปเที่ยวต่างจังหวัดกับดาราคณดังกล่าวอีกด้วย และเธอก็คือดารารับเชิญในตอนที่เธอออกอากาศอีกสองสัปดาห์นี้

หญิงสาวถอนหายใจ ตามกติกาแล้วผู้เข้าแข่งขันต้องเป็นแฟนคลับและเพศตรงข้ามกับแขกรับเชิญ ซึ่งมีเกณฑ์ว่าจะต้องหน้าตาดี ฐานะดี ประวัติการศึกษาและการทำงานดี และมณิกเองก็เพิ่งเล่าให้ฟังว่ามีคนสมัครเข้ามาเพราะอยากร่วมรายการกับเธอนับร้อยทีเดียว

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ดุจฝันกระหึ่มใจไม่น้อยว่าตนยังเป็นที่หมายปองเหมือนดอกไม้งามกลางมวลงมร แม้วัยจะก้าวเข้าเลขสามในไม่กี่เดือนข้างหน้าแล้ว

คงเป็นเพราะภาพลักษณ์สีลูกกวาดที่เธอเพียรสร้างขึ้นมา ผู้ชายเหล่านี้จึงเข้ามาหาเธอโดยที่ไม่ได้คิดจะรักเธอจาก ‘ข้างใน’ ไม่ต่างอะไรกับชายหนุ่มรายล่าสุดที่เธอเพิ่งเลิกไปด้วยเหตุผลแท้จริงว่าเขาไม่ฉลาดพอ ทั้งที่เธอมั่นใจแล้วว่าเขเป็นวิศวกรฝีมือดีมีปริญญาตรีเกียรตินิยมอันดับสอง แต่เขากลับ ‘ช่วยงาน’ เธอไม่ได้มากเท่าที่เธอหวังไว้ และก็จริงอยู่ที่ว่ารายการนี้จะคัดหนุ่มฉลาดๆ มาให้ แต่ดุจฝันก็ไม่แนใจนัก...ว่าผู้ชายที่เธอจะเจอต่อจากนี้ จะฉลาดพอที่จะทำงานให้เธอได้หรือเปล่า

“เอาเป็นว่าเย็นนี้เจอกันนะ” ดุจฝันรับเนือยๆ

“ขอบพระคุณอย่างยิ่งค่ะที่เจียดเวลาอันมีค่ามาให้เรา” เสียงหัวเราะกึ่งประชดกึ่งล้อเล่นดังขึ้นที่ปลายสาย ก่อนจะแปรเป็นจริงจัง “รับรองว่ามีแต่หนุ่มโปรไฟลัระดับไฮเอนด์ทั้งนั้น แต่ขอไรว่าง...”

“ขออะไร”

“อย่าหลอกใครในนี้ให้ไปช่วยแกทำงานละกัน”

“ก็ไม่รู้สินะ ถ้าเจอใครฉลาดมาก แต่โง่พอที่来帮助ฉันทำงาน ฉันก็หมายหัวทั้งนั้นละ”

จุจพันธ์แค้นยี้มแล้วหัวเราะหึๆ ก็ในเมื่อผู้ชายทั้งโลกมักหลงอยู่กับรูปลักษณ์ภายนอก... ร้อยทั้งร้อยเมื่อเจอผู้หญิงสวยก็แทบวายหัวเพื่อให้ได้เธอมาครอง โดยที่ไม่ได้เฉลียวใจสักนิดว่าตนจะกลายเป็นแมลงที่บินเข้ามาหาต้นกาบหอยแครงเสียอย่างนั้น

เสียงถอนหายใจดังขึ้นที่ปลายสาย “แกไม่ส่งสารพวกเขาเธอ อย่างพี่พีทนี่... แกเล่นบอกเลิกเขาต่อหน้าฉันเพียงเพราะเขาแค่ทำรายงานให้แกแล้วได้คะแนนไม่ค่อยดี อย่าลืมนะสิว่าพี่เขาไม่ได้จบเมเนจเม้นต์มาสักหน่อย แล้ว...”

“แกเป็นญาติเขาหรือเปล่าหืม” จุจพันธ์ถามตัดขึ้นทันที “นี่แกจะโทร.มาให้ฉันไปหาแก หรือจะโทร.มาเทศนา เดียวไม่ไปออฟฟิศแกเย็นนี้ซะหรือ”

“โอเคๆ ไม่พูดอะไรแล้ว มาเถอะ ไว้เจอกันเย็นนี้ เดียวฉันทำงานต่อก่อนละ”

มณีการีบปรามก่อนวางสาย ขณะที่จุจพันธ์ยกโทรศัพท์เคลื่อนที่ออกจากหูของตน มองหน้าจอซึ่งมีรูปพื้นหลังเป็นรูปตัวการ์ตูนยอดมนุษย์ของญี่ปุ่นที่ตั้งไว้มาตั้งแต่เริ่มใช้โทรศัพท์เครื่องนี้

แม้จะทำไม่ใช่หะกับคนที่มณิกาเพิ่งพูดถึง แต่ใจจริงแล้วเธอกลับกำลังนึกถึงพิชกร วิศวกรหนุ่มหน้าตาดีวัยสามสิบกว่าๆ ผู้รวบรวมความกล้าเดินเข้ามาคุยกับเธอในงานอีเวนต์ของบริษัทรับเหมาก่อสร้างที่เธอทำงานอยู่ เธอให้โอกาสเขาได้ผันดีด้วยการคบกับเขาเป็นเวลาหนึ่งเดือน ก่อนจะปลุกให้เขาตื่นขึ้นมาพบกับความจริงอันโหดร้ายเมื่อสองสัปดาห์ที่แล้วนี้เอง

จุจพันธ์บอกเลิกเขาด้วยเหตุผลว่า‘ไม่มีเวลา’ ทั้งที่จริงเป็นเพราะเธอช่วยเธอทำงานโปรเจกต์เอ็มบีเอที่เธอกำลังศึกษาอยู่ได้คะแนนน้อยไปหน่อย และหลังจากตัดเยื่อใย พิชกรก็หายไปจากชีวิตเธออย่างไร้ร่องรอยจนเธอประหลาดใจว่าเขาหายไปไหนกันแน่

แต่นั่นก็ไม่ใช่การอะไรของเธอ ในเมื่อเธอเองไม่เคยมีนโยบายว่าจะสนเหยื่อรายเก่าอยู่แล้วถ้าหมดประโยชน์

หญิงสาวปิดหน้าจอโทรศัพท์ให้ดับลง แล้วเก็บลงในกระเป๋าสะพายพร้อมลุกขึ้น ทั้งแก๊วกาแฟไวน์โน้ต๊ะเช่นนั้น ขยับแว่นดำให้กระชับดั้ง เดินอย่างมดมันและรวดเร็วเพื่อไม่ให้ใครสังเกตได้ว่าเป็นดาราดัง

ทว่ากลับมีร่างสูงใหญ่ของใครบางคนเดินตัดหน้าเธอบริเวณเคาน์เตอร์อย่างกะทันหัน

จุดฝนหยุดไม่ทันจึงเดินชนร่างเขาเข้าอย่างจัง กาแฟร้อนในมือซ้ายหนุ่มผู้นั้นจึงกระโดดมาโดนเธอเล็กน้อย ความสับสนแล่นวาบบนผิวก่อนจะจากไปอย่างรวดเร็ว เเคราะห์ดีที่กาแฟโดนเธอแค่ไม่กี่หยด แต่ก็ทำให้หญิงสาวไม่พอใจมากทีเดียว เธอเงยหน้า เตรียมตำหนิให้เขาระวังมากกว่านี้ ทว่าต้องชะงักไปในวินาทีนั้น เมื่อกาแฟร้อนจากแก้วเดียวกันกลับหกรดเสื้อเชิ้ตสีครีมสะอาดตาของคนตรงหน้า และยังลวกมือของเขาจนแดงเถือก หญิงสาวเบิกตากว้าง แม้จะไม่ใช่ความผิดเธอ แต่จิตใต้สำนึกก็สั่งให้ไถ่ถามอาการ แต่เสียงหนุ่มๆ ของเขากลับดังขึ้นก่อนเสียงของเธอ

“คุณ...เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

จุดฝนส่ายศีรษะ แล้วเงยหน้าขึ้นไปสบตากับคนตรงหน้า บนใบหน้าชาวสะอาดคมสันมีรอยยิ้มจางๆ ประดับ ขณะที่ดวงตาคู่เรียวสีนิลหลังแว่นสายตากรอบบางสีดำฉายความกังวล

“เป็นอะไรหรือเปล่าคะ” พนักงานสาวตรงเคาน์เตอร์ร้องถามด้วยความเป็นห่วง ทำท่าจะปร้อออกจากเคาน์เตอร์ แต่ชายหนุ่มกลับส่ายหน้าแล้วหันไปยิ้มให้

“ไม่เป็นอะไรครับ” เมื่อเขาตอบเสร็จก็เบือนหน้ากลับมาหาจุดฝนก่อนจะเลิกคิ้วขึ้น “กาแฟกระเด็นใส่คุณนี่ครับ ผมขอโทษจริงๆ”

ชายหนุ่มผู้ซุ่มซ่ามว่าแล้วก็รีบคว้าผ้าเช็ดหน้าสีน้ำเงินของตนออกมา ก่อนส่งให้เธอ “ถ้าไม่รังเกียจครับ”

“คุณนั่นละคะ เป็นอะไรหรือเปล่า กาแฟหกใส่คุณนะคะ...ลวกมือคุณด้วย” จุดฝนรีบแทรก

ชายหนุ่มก้มหน้ามองมือของตน พลังยิ้มเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งที่มีมือเริ่มแดงขึ้นทุกที่

“ผมไม่เป็นอะไรจริงๆ ครับ” เขาสายหน้า “เอาเป็นว่าคุณไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว ผมต้องขอโทษอีกครั้งที่เดินไม่ระวัง”

จุฬผืนหนึ่ง จริงอยู่ที่เขาไม่ระวัง แต่ในเมื่อเขาเจ็บตัวและกลับขอโทษเธออย่างสุภาพเช่นนี้ ความตั้งใจจะตำหนิในตอนแรกจึงหายไปอย่างรวดเร็ว ในมือของเธอยังมีผ้าเช็ดหน้าที่เขายื่นให้อยู่ หญิงสาวจึงคิดว่าเขาคงจะใช้มันเพื่อเช็ดตัวเองมากกว่าและคิดจะขอทิชชูจากพนักงานแทน และในจังหวะที่เธอจะยื่นกลับนั้นเอง...

“ถ้ายังไงขอโทษด้วยนะครับที่ทำร้านลอะ ผมขอตัวก่อน”

ชายหนุ่มพูดกับพนักงานร้าน แล้วหันมาส่งยิ้มให้จุฬผืนอีกครั้ง รอยยิ้มนั้นทำให้ใบหน้าคมคายของเธออ่อนเยาว์ลง ก่อนเขาจะหันหลังอันผึ่งผายแล้วเดินออกไปจากร้านทันที

จุฬผืนมองผ้าเช็ดหน้าในมืออีกครั้ง ก่อนจะถอนหายใจแล้วเช็ดกาแฟไม่กี่หยดที่กระเซ็นมาโดนตัวเอง และเมื่อเธอเดินออกจากร้านก็พยายามมองหาเขากอีกครั้ง ทว่าไม่อาจเห็นเงาชายใส่แว่นคนนั้นอีกต่อไป

เธอไม่ได้ประทับใจอะไรเขาหรอก แต่แปลกใจที่เขาไม่รู้แม้แต่วัตถุของเธอ... ไม่รู้ว่าเธอเป็นใครเพราะพรางใบหน้า กลับทำตัวสุภาพบุรุษใส่ราวกับรู้สถานะของเธอดี แตกต่างจากผู้ชายคนอื่นที่มักเข้าหา... เพราะหน้าตาของเธอ

ดาราสาวจับจ้องผ้าเช็ดหน้าในมืออีกครั้ง ออดคิดไม่ได้ว่าเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นคล้ายกับละครที่เธอกำลังแสดงอยู่เหลือเกิน

กระดาดจำนวนไม่กี่แผ่นยื่นมาตรงหน้าจุฬผืนที่เพิ่งนั่งลงบนเก้าอี้บุหนังนุ่มๆ หญิงสาวปราดตามองเอกสารเหล่านี้ ก่อนหันไปสบตากับคนที่ยื่นมันมาให้ มณิกพยับพยับให้เธอพลิกดู

เอกสารทั้งหมดมีจำนวนห้าใบ และทุกใบก็คือประวัติผู้เข้าแข่งขันรายการ ‘The Clever Cupid ลิ้มลองประลองรัก’ จำนวนห้าคนที่จะได้พบกับเธอในวันมะรืนนี้ ที่ถูกคัดมาแล้วจากผู้สมัครจำนวนนับร้อยตามที่มณิกได้พูดถึงก่อนหน้านี้

“คนที่หนึ่งเป็นสปอนเซอร์เรา และเขาก็เสนอตัวเองเข้ามาร่วมรายการ”

มณีกาออกดอกรั้วตรงข้ามเพื่อนสนิทอึบบาย เมื่อเห็นจุดฝนกำลังอ่านประวัติของผู้เข้าร่วมรายการคนแรก จริ่งอยู่ที่เธอพูดว่ามีผู้สมัครน้อย แต่เธอไม่ได้พูดว่าผู้เข้าร่วมรายการทุกคนจะถูกคัดมาอย่างดีจากคนเหล่านั้น เพราะจริงๆ แล้วรายการนี้กลับซ่อนเบื้องหลังว่าผู้เข้าร่วมรายการอาจจะไม่ใช่ผู้สมัครที่มาด้วยใจ แต่มาเพราะผลประโยชน์ที่จะได้รับทั้งสองฝ่ายต่างหาก

ดูอย่างคนแรก...ชายหนุ่มหน้าตาพอไปวัดไปวา้วยสามสิบห้าปี เจ้าของธุรกิจร้านอาหารอิตาเลียนที่เป็นที่นิยมและกำลังขยายเพิ่มอีกสาขา ใครๆ ก็รู้ว่าเขาพยายามสร้างชื่อเสียงให้ตนเองด้วยการคบหาแต่นักแสดงสาวผู้มีชื่อเสียงเพื่อเกาะกระแสโปรโมตร้านตัวเอง อันที่จริงจุดฝนก็ไม่ได้รู้จักชายผู้นี้เป็นการส่วนตัว และไม่คิดว่าเขาจะสมัครแบบธรรมดาอยู่แล้ว แต่เพราะมีเส้นสายกับรายการของมณีกาต่างหากถึงได้มาเข้าร่วมรายการ

“แล้วไงต่อ” จุดฝนยกไหล่ กวาดสายตาอย่างไม่สนใจเท่าใด อันที่จริง...เธอดูแค่หน้า แล้วก็อ่านชื่อของเขาเท่านั้น

“แต่คนนี้ธรรมดาสุด...พวกเราเลยคุยกันว่าจะเล่นคำถามยากๆ ให้เขาตรอบตั้งแต่รอบแรก แกว่าไง”

คนฟังมีสีหน้าเรียบเฉยอย่างไม่แยแสเท่าใด รู้ดีว่าเป็นเรื่องไม่น่าประหลาดใจสำหรับการเตรียมเช่นนี้

“ก็แล้วแต่สิ ว่าแต่เขาเป็นหนึ่งในสปอนเซอร์รายการไม่ใช่หรอ”

“ก็เพราะเป็นสปอนเซอร์นี่ละ ถ้าชนะ คนดูเขาก็รู้กันหมดสิ ให้ตรอบแบบนี้ เอาแค่ออกทีวีเพื่อเป็นการโฆษณาร้านอาหารตัวเองกลายๆ ก็พอแล้ว”

นางเอกสาวพยักหน้ารับทราบ เธอชินชากับเรื่องแบบนี้ไปเสียแล้ว...ในเมื่อวงการมาลัยไม่ได้หมายถึงแค่วงการที่จะสร้างความบันเทิง แต่กลับเต็มไปด้วยมายาจนยากที่จะแยกเรื่องลวงกับเรื่องจริงได้

จุดฝนพลิกดูประวัติของคนต่อไปทันทีอย่างไม่นึกใส่ใจชายหนุ่มเจ้าของร้านอาหารมาวัลอัชญาเลยแม้แต่น้อย ก่อนจะพิมพ์ชื่อของชายหนุ่มคนถัดไปออกมา

“สรวงค์...”

หญิงสาวหยุดสายตาที่ใบหน้าหล่อเหลา ซึ่งดูแล้วน่าจะอายุน้อยกว่าเธอ

เล็กน้อย จากรูปถ่ายแบบครึ่งตัวของเขาทำให้เห็นว่าเขาดูเนียบไม่น้อยทีเดียว ใบหน้าของเขาขาวกว่าเธอเสียอีก ดวงผ่นไล่สายตาอ่านต่อ ก็พบว่าชายหนุ่มผู้นี้เพิ่งเปิดบริษัทออกแบบและตกแต่งภายในเป็นของตัวเอง

“คนนั้นสมควรเข้ามาเอง”

“แล้วทำไมแกถึงเลือกคนนี้” ดวงผ่นเลิกตาขึ้นมามองเพื่อน พลังถามด้วยความสงสัยจริงๆ

“ก็เขาเป็นลูกชายคนเดียวของ ส.ส.ที่ปราจีนบุรี หน้าตาก็หล่อดี ที่สำคัญ คงเป็นแฟนคลับแกจริงๆ นั่นละ ถึงรอนไบสมควรแบบนี้”

“หรือ” ดวงผ่นฟังไปอย่างนั้นเอง นึกแปลกใจเล็กน้อยที่ชายหนุ่มหน้าตาดี ถึงขนาดที่เดินไปไหนก็จะมีผู้หญิงหันมามองแบบเขาคอนี้เลือกที่จะสมควรเข้ามาเล่นเกมดังกล่าว...แต่เขาอาจจะเป็นแฟนคลับของเธอจริงๆ ก็ได้ ไม่ก็อาจจะมีการจุดประสงค์แอบแฝงแบบผู้เข้าชมครายแรกที่หวังจะไปโมตธุรกิจของตนเอง

หญิงสาวไม่คิดเสียเวลากับผู้เข้าร่วมรายการคนที่สองต่อไป เพราะดูแล้วเธอคงหลอกให้คนคนนี้ทำงานโปรเจกต์ให้เธอไม่ได้เนื่องจากทำงานในสาขาที่ไม่เกี่ยวกับธุรกิจเลย จึงรีบพลิกดูกระดาษแผ่นต่อไปโดยเร็ว แล้วเริ่มอ่านชื่อของคนต่อมา...อย่างตะกุกตะกัก

“ภัทรณญ์ อัครมหาสกุล” เธอเหลือบมองรูปของผู้เข้าแข่งขันรายนี้ ก่อนจะเอ่ยเสียงอื่นๆ “ภัทร...อะไรเนี่ย ณ เณร กับ ณ หญิง อ่านว่า นน ไช้ไหม แล้วข้างหลัง ณ ชญา หรือ ณ ปฏัก”

เพื่อนสาวทำหน้าตาเซ็งไม่แพ้กัน “นน แล้วก็ข้างหลังคือ ณ ชญา”

“ถ้าชื่อคนเดียวนี้จะสะกดยากสะกดเย็นแบบนี้...” เธอว่าแล้วก็คำไว้ในฐานที่เข้าใจ มณิกายักหน้าเห็นด้วย ชายหนุ่มคนที่สามคือผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาศาสตร์ งานอดิเรกเขียนบทความสะท้อนความจริงของสังคมในโลกออนไลน์ บทความของเขาเป็นที่นิยมและได้รับการแชร์อย่างแพร่หลาย จนเมื่อเร็วๆ นี้เขาได้ตีพิมพ์หนังสือรวมบทความของเขาเอง โดยใช้นามปากกาเป็นชื่อจริงซึ่งเพิ่งเปลี่ยนเพราะไปดูหมอมา

“แล้วที่หมอดูออกมานั่งยันนอนยันให้แกเปลี่ยนชื่อแล้วจะดังเปรี้ยง...แก

ว่าไง”

เมื่อจุดฝันได้ยื่นคำเพื่อน ก็นึกถึงหมอผู้หวังดีที่เสนอชื่อใหม่ซึ่งเต็มไปด้วย
พญูชนะยากๆ และการันต์มาให้เธอพิจารณาเปลี่ยน อ้างว่าชื่อจุดฝันของเธอมือ
ตัวอักษรกาลกิณี จะทำให้เธอเจอ ‘เคราะห์ใหญ่’ ก่อนอายุสามสิบ ทว่าเมื่อหญิงสาว
ได้เห็นชื่ออันยาวแสนยาวเหล่านั้นก็แทบเบือนหน้าหนี ไม่อยากจะคิดว่าถ้าต้องคัด
ลายมือ เธอต้องใช้เวลานานเท่าใดกว่าจะคัดทันคนอื่นเขา

“ฉันไม่ได้ลบหลู่นะ คนที่เขาเปลี่ยนชื่อแล้วดี...มันก็คงมี แต่สำหรับฉันเอง
ที่เติบโตในวงการเพราะชื่อจุดฝัน ฉันเชื่อไปแล้วละว่าชีวิตดีได้ด้วยตัวเอง”

จุดฝันส่ายหน้า ก่อนจะมองพลิกดูหน้าถัดไป ก็พบกับชายหนุ่มหน้าตา
คมสันในชุดการันต์ ใบหน้าของเขาดูหล่อเหลาตามกาย ไม่ใช่แค่โครงหน้า แต่เป็น
ผิวพรรณอันสดใสเปล่งปลั่ง บ่งบอกถึงการดูแลตัวเองเป็นอย่างดี และที่สำคัญ
เขายังเป็นศิษย์แพทย์ชื่อดังเจ้าของคลินิกเสริมความงาม ซึ่งเป็นที่นิยมในหมู่ดารา
นักร้องยุคนี้

“หมอเวชา...ไม่ได้คัดมาจากผู้สมัครใช่ไหม” หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมาถาม
เพื่อนที่นั่งเก้าอี้ข้าง มณีกาพยักหน้าตอบรับ

“ไม่ได้คัดมา แต่เขาโทร.มาหาฉัน บอกว่าอยากขอร่วมรายการหน่อย ทางเรา
เห็นว่าโปรไฟล์เขาดี แกโอเคหรือเปล่า ได้ข่าวว่าเขาเป็นหมอใจดีไม่ใช่เหรอ ลด
ค่าเสริมตั้งให้ดาราตั้งหลายคน อีกอย่าง เขาก็เคยมาขอให้แกเป็นฟรีเซ็นเตอร์นี่”

ดาราสาวส่งเสียงฮึในลำคอ นึกถึงเมื่อช่วงต้นปีที่เวชาติดต่อเธอมาเป็น
แบรนด์แอมบาสเดอร์ให้คลินิกเสริมความงามของเขา ตอนนั้นหญิงสาวรีบปฏิเสธ
ไปทันที แม้ว่าค่าตัวจะสูงมากก็ตาม เนื่องจากเธอเป็นดาราส่วนน้อยที่แทบจะไม่ได้
ผ่านการฉ้อฉลกรรมเพราะโครงหน้าเดิมดีมากอยู่แล้ว สิ่งที่ทำก็แค่จัดฟัน ตัด
ปีกจมูก และฉีดสารนูนที่นั่นเข้าร่างบ้างเพื่อเป็นการรักษาสภาพรูปลักษณ์ภายนอก
ให้สมบูรณ์แบบสำหรับการทำงานในวงการนี้ต่อไปเท่านั้น ซึ่งถ้าเธอเป็นแบรนด์
แอมบาสเดอร์ให้เขา ผู้คนจะเข้าใจกันว่าเธอผ่านมิดหมอมาแทบทุกส่วนอย่าง
แน่นอน

หญิงสาวไม่สนใจเวชาเท่าใด เนื่องจากรู้จุดประสงค์ของเขาที่เสนอตัวเข้า

ร่วมรายการนี้เช่นกัน ผู้เข้าร่วมรายการทั้งสี่คนไม่ได้ทำให้เธอตื่นตาตื่นใจเลยแม้แต่นิดเดียว ดุจฝันจึงพลิกดูกระดาษแผ่นสุดท้าย ปากก็ว่าไป

“คนสุดท้ายล่ะ...”

แล้วหญิงสาวก็ชะงักไปในวินาทีนั้น เมื่อภาพของชายผู้หนึ่ง...ปรากฏแก่สายตา

ชายหนุ่มผู้นั้นมีใบหน้าหล่อสะอาด ดูมาดดี สวมแว่นสายตารอบสีดำ ทำให้ใบหน้าดูอ่อนเยาว์ลง และดุจฝันก็รู้ว่าเธอเคยพบเห็นเขามาก่อน...

“คนนี้ได้เต็ม เขาสัมครมาเองเลย”

ดุจฝันพยักหน้ารับอย่างแค้นๆ ที่เธอชะงักไม่ใช่เพราะตกตะลึงในความหล่อของเขาแต่อย่างใด แต่แปลกใจที่ตนได้พบเขาโดยบังเอิญเมื่อช่วงสายของวันนี้... ในร้านกาแฟร้านนั้น

หญิงสาวตัวต้วส่ายตาไปอ่านชื่อของเขาอย่างรวดเร็ว...*ภาคภูมิ ปรัชญานุสรณ์*

“สัมครมาเองเธอ”

“ใช่”

เมื่อได้คำยืนยันจากเพื่อนสาว ดุจฝันก็ครุ่นคิด...ทั้งที่เขาคงน่าจะหลงใหลได้ปลื้มดาราสาวอย่างเธอ ทว่าทำไมวันนี้ที่เขาพบเธอ...เขากลับมองไม่ออกว่าเธอคือดาราในดวงใจตน ซึ่งถ้าใช้เวลาคุยกันอยู่เป็นนาที่แบบตอนนั้น เขาก็น่าจะเอะใจบ้างว่าเธอมีโครงหน้าไม่ต่างอะไรจากดุจฝัน

“คนนี้นั่นเห็นแล้วรีบรับเลยแก ประวัติดีมาก ลองอ่านดูสิ”

ภาคภูมิจบปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยซึ่งอยู่ในสามสิบอันดับแรกของโลก ปัจจุบันเป็นอาจารย์ประจำคณะเศรษฐศาสตร์ในมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐศาสตร์ที่ให้คำปรึกษาหลายบริษัทในการลงทุนสินทรัพย์เพื่อให้ได้กำไรสูงสุด ควบคู่กับการเป็นนักเล่นหุ้นด้วย อีกทั้งยังเป็นวิทยากรอบรมหลักสูตรการลงทุนและการบริหารสินทรัพย์ให้กับบริษัทยักษ์ใหญ่อีกจำนวนมาก

ดุจฝันกวาดสายตาผ่านประวัติอันยาวเหยียดของดอกเตอร์ภาคภูมิ คุณสมบัติของเขา...เลิศเกินกว่าที่จะมาร่วมสนุกกับรายการพิธีกรๆ เช่นนี้

หรือเขาจะมีจุดประสงค์แอบแฝงอะไรเหมือนคนอื่น ๆ

“แล้วที่แกคุยกับเขา เขาเป็นคนยังไง” หญิงสาวรีบยิงคำถามใส่เพื่อน

“สุภาพมาก เสียงก็หล่อ พุดจาดี เอาจริงถ้าฉันรู้ว่ามิผู้ชายโปรไฟล์เร็ดๆ แบบนี้มาก่อนนะ ไม่ต้องมาสมัครหรอก เดี๋ยวฉันไปดึงตัวมารวมเอง”

“แล้วเขาจะมาเข้าร่วมรายการเราทำไม จุดประสงค์เดียวกับหมอเวชา หรือเปล่า”

“เขาบอกว่าเขาปลื้มแก ตอนเรียนอยู่เมืองนอกบังเอิญเปิดไปเจอละครที่แกเล่นอยู่ทางยูทูบ พอดูแล้วก็ชอบบทบาทที่แกเล่น หลังจากนั้นก็เลยติดตามผลงานของแกมาตลอด เขาบอกว่าแก่นะภาพลักษณ์ดี ไม่มีข่าวเสียหาย แล้วก็วางตัวได้เหมาะสมมาก”

ทางเสียงของมณิกาเจอไปด้วยเสียงหัวเราะอย่างที่ได้จุดฝันรู้ว่าแอบก๊อดเธออยู่แบบๆ หญิงสาวเบ้าปากก่อนจะรีบแทรก

“เอาเป็นว่าจะเต็มมอะไรก็ว่ามา”

“ก็อย่างที่รู้ว่าริมครึ่งหน้าต้องไปถ่ายทำที่บ้านผีสิงในสตูดิโอ ภารกิจที่พวกเขาต้องเล่นเพื่อชิงหัวใจแก่นักก็ต้องเพิ่มดีกรีความน่าตื่นตื้นชันขึ้นมาหน่อย ให้แกทำเป็นตกใจกลัวอะไรเงื่อเวลาที่มันแกล้งปล่อยอะไรลงมาจากเพดาน ผู้ชายจะได้ทำเหมือนปกป้องแกไปด้วย”

จุดฝันกอดคอรับฟัง ก่อนจะเหลือบตามองประวัติของผู้เข้าร่วมรายการคนสุดท้ายในมือตน

“แล้วคิดว่าจะให้ใครชนะ”

“ที่ทีมงานก็คิดว่าอยากจะให้หมอเวชาชนะ...แต่ฉันเองอยากให้แข่งกันแบบโปร่งใสมากกว่า บอกตรงๆว่ารอบนี้มีแต่คนน่าสนใจทั้งนั้น ยกเว้นคุณอัษฎาที่คงถูกคัดตกรอบเป็นคนแรก”

ดาราสาววางประวัติของภาคภูมิลงบนโต๊ะ ก่อนจะก้มหน้าลงแล้วเท้าคางหันได้นั่นเอง สายตาก็เหลือบไปเห็นผ้าเช็ดหน้าที่โผล่พื้นมาจากกระเป๋าทือของตน... ผ้าเช็ดหน้าที่ภาคภูมียัดใส่มือเธอในตอนนั้น และเธอก็ไม่รู้จะทื่ออย่างไรกับมัน จึงเก็บไว้ในกระเป๋าทือของตนเช่นนี้ ไม่ได้คิดว่าจะมีโอกาสคืนให้เธออีกครั้ง

“เอาจริงๆ นะ ฉันว่าอาจารย์ภาคภูมิอะไรนี้ดูฉลาดกว่าหมอเวชาอีก...แต่ถ้า

หมอมเวชาจะชนะก็เรื่องของการการแกเถอะ อย่าให้เขามาขออะไรแปลกๆ กับฉัน
ก็แล้วกัน”

หญิงสาวว่าแล้วก็ยัดผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นให้ลึกลงไปในกระเป๋า คิดถึงดวงหน้า
ติตรอยยิ้มของภาควุณิยามเย็นมันให้เธอ จุจฝนไม่ได้คิดเลยแม้แต่หน่อยว่าผู้ชาย
ใบหน้าที่ดูใจดีและดูซื่อเช่นเขากลับเก่งกว่าที่เธอประเมินเขาเมื่อตอนแรกเห็นไว้เสีย
มากมาย

บางที...เขาอาจจะเหมาะกับ ‘งาน’ ของเธอก็เป็นได้

จุจฝนอมยิ้มไม่รู้ตัว นึกถึงแผนธุรกิจที่อาจารย์เพิ่งมอบหมายมาเมื่อวันเสาร์
ก่อนและให้เดดไลน์สามสัปดาห์ที่ถ้าเธอมีเวลาก็คงทำเสร็จ แต่หญิงสาวคิดแล้วว่า
ดาราดูมีงานยุ่งมากอย่างเธอคงไม่มีเวลาทำมันแน่นอน และก็คงเป็นหน้าที่ของ ‘ใคร
สักคน’ ที่ต้องช่วยเธอทำอย่างทีแล้วๆ มา

ใครสักคนที่ฉลาด แต่ไม่ควรเฉลียวพอที่จะรู้ทันแผนการของเธอ

บางที...*เกมลับสมอง/ประลองรัก* อาจจะสนุกกว่าที่เธอคาด ก็ในเมื่อรายการนี้
ทำให้เธอได้พบกับ ‘เหยื่อ’ รายใหม่ที่น่าสนใจเสียแล้ว

แม่ท้องฟ้า ในยามบ่ายวันนี้จะเจิดจ้าไร้เมฆ ทว่าบ้านหลังขนาดกลางตรงหน้ากลับทำให้บรรยากาศรอบๆ หม่นลงได้อย่างประหลาด ในเมื่อบ้านหลังนี้ได้รับการขนานนามว่า ‘บ้านผีสิง’

ไม่มีใครรู้ว่าประวัติที่แท้จริงของบ้านหลังนี้เป็นเช่นไร แต่มีการเล่าขานกันว่า เมื่อห้าปีก่อนมีพ่อแม่ลูกอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข ทั้งคู่มีลูกสาวและลูกชายอย่างละคน จนกระทั่งวันหนึ่ง พ่อได้รู้ว่าลูกชายคนเล็กของตนไม่ใช่บุตรแท้ๆ จึงใช้มีดแทงกรรยาในท้องรับแขกโหลฐานที่มีซู้ ทว่าลูกสาวกลับมาเห็นพอดี พ่อจึงชะงักไปชั่วครู่ ขณะที่แม่สบโอกาสคว้ามีดขึ้นมาสู้ ทว่าลูกสาวกลับเอาตัวมาขวางพ่อไว้เสียก่อน

ปรากฏว่าแม่แทงโดนจุดสำคัญของลูกสาวตน แม่และลูกสาวจึงขาดใจตายพร้อมๆ กัน ขณะที่พ่อก็เสียชีวิตเมื่อเห็นเช่นนั้น จึงพยายามฆ่าตัวตายตามด้วยการผูกคอในห้องนั่งเล่นที่อยู่ถัดจากห้องครัว และเมื่อลูกชายกลับมาถึงบ้านก็ช็อก จึงฆ่าตัวตายตามไปเพราะรับเรื่องที่เกิดขึ้นไม่ได้

บ้านหลังดังกล่าวจึงกลายเป็นบ้านร้าง...ใครต่อใครไม่กล้าย่างกรายไปใกล้

หลังจากนั้นเป็นต้นมา...ก็ยังมีผู้เห็น ‘คน’ อาศัยอยู่ในบ้านหลังนั้นช่วงกลางคืน ก่อนจะได้ยินเสียงทะเลาะโหวกเหวก ตามมาด้วยความเจ็บสนธิ และเมื่อล่งเข้าซัวโมงถัดมา เสียงทะเลาะก็จะดังขึ้นใหม่อีกครั้ง แล้วก็เงียบไป...วนอย่างนี้ไปจนถึงรุ่งสาง

ดูจันกะพริบตาปริบๆ พลังมองบ้านตรงหน้า เธอรู้โคกนาฏกรรมอันน่าสยดสยองของบ้านหลังดังกล่าวเป็นอย่างดี แต่ไม่ได้กลัวสักนิด ตรงกันข้าม

กลับนับถือคนเขียนสคริปต์รายการเหลือเกินที่มีจินตนาการสูงส่งแต่งเรื่องราว
ฆาตกรรมวิปริตในครัวเรือนได้เป็นตุเป็นตะ

อันที่จริงบ้านหลังนี้เพิ่งถูกสร้างขึ้นเมื่อหกเดือนก่อนในบริเวณสตูดิโอถ่ายทำ
และมักจะถูกใช้เป็นฉากบ้านร้างหรือบ้านผีสิงในละครหลายเรื่อง ดังนั้นเหตุการณ์
อันน่าเศร้าที่เกิดขึ้น...จึงไม่ใช่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงแต่อย่างใด และบ้านดังกล่าว...
ก็ไม่มีผีพ่อผีแม่อะไรทั้งสิ้น

หญิงสาวเดินตามทีมงานผ่านประตูไม้เก่าๆ ซิดๆ เข้าไปในตัวบ้านก็ได้พบกับ
ห้องรับแขก ซึ่งมีสภาพชวนให้รู้สึกสยอง ทั้งห้องแทบไม่มีเฟอร์นิเจอร์อื่นใด
นอกจากโซฟาเก่าหม่นตามกาลเวลาตรงกลางห้อง โต๊ะรับแขกมีแจกันดอกไม้เหี่ยวๆ
ที่ดูแล้วครั้งหนึ่งคงเคยเป็นดอกกุหลาบสีแดงมาก่อน โคมไฟแขวนเดือยรีในห้อง
แม้จะยังให้แสงสว่างได้ แต่ก็มียากไยเกาะอยู่เต็มไปหมดจนทำให้ ‘ห้องรับแขก’...
กลายเป็น ‘ห้องไล่แขก’ เสียนี้

ถึงอย่างนั้น...ดูจณัฏฐ์ก็รู้ว่าคราบเก่าๆ ตรงมุมห้องก็เพ่งเล็งเมื่ออาทิตย์
ที่แล้ว เช่นเดียวกับรอยเลือดแห้งกรังสีน้ำตาลตามขอบที่ทีมงานมาหยุดสีแดงไว้
เมื่อสามวันก่อน สรรค์สร้างให้บ้านร้างปลอมๆ แห่งนี้กลายเป็นบ้านผีสิงได้อย่าง
น่าอัศจรรย์

เมื่อปิดประตูบ้านเรียบร้อยแล้ว หญิงสาวก็หันไปสบตากับทีมงานจำนวนหนึ่ง
ที่นั่งอยู่ด้านในใกล้ๆ กับประตู ก่อนจะมองมอนิเตอร์ที่แสดงภาพพิธีกรชายมาด
ฉลาดประจำรายการที่รอสัญญาณให้กล้องถ่ายทำ ทันทีที่เริ่มอัดรายการ พิธีกร
ชายนามว่า ตุลย์ ก็พูดเปิดรายการอย่างคล่องแคล่ว

“สวัสดีคุณผู้ชมทุกท่านครับ กลับมาพบกับรายการ *The Clever Cupid*
ลับสมอง/ประลองรัก กันทุกบ่ายวันเสาร์เช่นเดิม! สำหรับวันนี้ เราได้นางเอกสาว
ดาวค้างฟ้าแห่งวงการบันเทิงเมืองไทย ผู้ที่ทำให้ถนนตอนสองทุ่มทุกศุกร์เสาร์
อาทิตย์โล่ง เพราะคนรีบกลับไปดูละครของเธอ...เชิญพบกับคุณดูจณัฏฐ์เลยครับ”

เมื่อ ตุลย์ พายมือมายังดูจณัฏฐ์ผู้รออยู่ก่อนแล้ว เธอก็พยักหน้าก่อนสบตากับ
กล้องอีกตัวที่หันหน้ากล้องมายังเธอ ยกมือสวัสดีพร้อมสาธยายยิ้มหวานอันเป็น
อาวุธประจำตัวใส่กล้องอย่างรวดเร็ว

“สวัสดีค่ะ คุณตุลย์ สวัสดีค่ะ คุณผู้ชม”

เธอเดินเข้าไปตรงกลางห้องรับแขกที่ดูเก่าและชวนให้สยดสยองแห่งนี
ทำเป็นมองบรรยากาศโดยรอบอย่างหวาดๆ แล้วหันไปยิ้มให้กับผู้เข้าร่วมรายการ
ทั้งห้าคน ซึ่งบัดนี้ยืนเรียงกันอยู่บนพื้นที่ว่างด้านข้างของห้อง โดยที่ด้านหน้าของ
แต่ละคนมีแท่นเล็กๆ พร้อมป้ายชื่อตั้งไว้

“ช่วงนี้จะครเรื่อง *ตราบนฟ้าสิ้นดาว* ที่เพิ่งจบลงไปเมื่อไม่กี่วันก่อนหน้านี่เป็น
ที่นิยมมาก ถึงกับเรียกได้ว่าเป็นกระแสแห่งปีเลยทีเดียว รู้สึกยังไงบ้างครับ คุณผิน”

หญิงสาวเบือนสายตาลับมายังกล้อง ก่อนทำเป็นยิ้มหวาน “ดีใจมากค่ะ
ต้องขอบคุณผู้ชมทุกท่านที่ติดตามกัน โดยส่วนตัวผินเองก็คาดไม่ถึงว่าละครเรื่องนี้
จะได้รับความนิยมขนาดนี้ ก็ต้องยกความดีให้กับทีมงานทุกคนที่ตั้งใจทำงาน
กันอย่างเต็มที่ค่ะ”

ดูเหมือนตุลย์จะพอใจกับคำตอบของเธอเป็นอย่างยิ่ง ดูผินยิ้มจางๆ สิ่งที่
เธอพูดก่อนหน้านี้เหมือนจะเป็นการถ่อมตัว ทว่าเธอไม่ได้พูดเกินความจริงเลย
ในเรื่องที่ละครได้รับความนิยมเกินคาด เพราะละครเรื่องดังกล่าวเป็นละครน้ำเน่า
แนวแม่ผัวลูกสะใภ้ที่คนไทยยังนิยมชมชอบกันอยู่

“แล้วผลงานเรื่องต่อไปล่ะครับ”

“เรื่องต่อไปคือ *ร้อยรักเลือนราง* ค่ะ เล่นคู่กับปริญ” หญิงสาวยิ้มยามกล่าวถึง
ชื่อพระเอกคู่ขวัญของตน

“พูดถึงคุณปริญแล้วก็ทำให้มาออกรายการนี้สักหนะครับ ว่าแต่คุณปริญ
พูดอะไรมั๊ยครับที่คุณผินมาออกรายการกับหนุ่มๆ แพนคลับแบบนี้”

คำเชว้นั้น...ดูผินไม่ปฏิเสธว่าชวนให้เธอหงุดหงิดใจเล็กน้อย ก็ในเมื่อเธอ
ไม่เคยเป็นอะไรกับปิลันธน์ผู้ได้ชื่อว่าเป็นคู่ขวัญของเธอ แต่สิ่งที่เธอทำคือการยิ้ม
ต่อไป

“ไม่ค่ะ ไม่ว่าอะไรสักคำ เราเป็นแค่เพื่อนกันค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นหนุ่มๆ ที่เข้ามาร่วมรายการกับเราก็พอมีหวังใ้มั๊ยครับ”

เธอเบือนหน้าไปยังผู้เข้าร่วมรายการทั้งห้า ซึ่งประจำที่อยู่แล้วตรงริมซ้าย
ของห้องที่มีคราบเลือดเป็นหย่อมๆ

“มีค่ะ”

“ในเมื่อทุกคนมีหัวงั้นให้ผู้เข้าแข่งขันแต่ละท่านแนะนำตัวกันเลยดีกว่าครับ” ตูลย์ผายมือไปยังผู้เข้าร่วมรายการเพื่อให้นักลี้ยงตามจับภาพ ก่อนคนแรกจะเริ่มพูดขึ้นโดยที่ดูฉงนมองตามลำดับการแนะนำตัว ทว่าจริงๆ แล้วไม่ได้ใส่ใจกับพวกเขาเท่าใดนัก

คนแรกสุดคืออัสฎา เจ้าของร้านอาหารที่เป็นสปอนเซอร์หลักให้รายการนี้ เขาดูไม่กระตือรือร้นในการเข้าร่วมรายการเท่าที่ควร อาจเป็นเพราะเขามาออกรายการเพื่อให้คนรู้จักเฉยๆ ตามที่มณิกาวาไว้ก็ได้ ดังนั้นเขาคงไม่เสียตายนะไรมาก หากต้องตรอบแรกตามที่เตรียมไว้

ถัดจากอัสฎาคือสรรค์ สถาปนิกหนุ่มที่อายุน้อยกว่าเธอ เขาดูดีเหมือนในรูป เพียงแต่ดูฉงนรู้สึกแปลกๆ ว่าเขาคอนี้ไม่ได้มาออกรายการเพราะปลานปลืมเธอ ในเมื่อเขาเอาแต่หลบตาไปมา แล้วหันไปหาผู้เข้าแข่งขันคนอื่นๆ เสียอย่างนั้น เล่นเอาดูฉงนได้แต่นั่งกับอากัปกริยาของเขาที่ดูเหมือนจะไม่ได้สนใจเธอแม้แต่น้อย

หญิงสาวไล่สายตาต่อไปยังชายหนุ่มเจ้าของชื่ออ่านยาก ซึ่งบัดนี้เธอเองก็ยังจำชื่อของเขาไม่ได้ว่าอ่านเช่นไร รู้แต่ว่าก่อนจะเข้ามาออกรายการเมื่อครู่นี้ เธอได้ทักทายเขาแต่เล็กน้อยและก็พอสัมผัสได้ว่าเขาเป็นคนฉลาดพูด ถึงกระนั้นก็ไม่ใช่นักที่น่าสนใจเท่าใดในความคิดของเธอ

ชายหนุ่มคนที่สี่คือหมอเวชา หน้าตาหล่อเหลา ผิวพรรณสะอาดเกลี้ยงเกลาสวมกับที่เป็นแพทย์ผิวหนังผู้ดูแลตัวเองเป็นอย่างดี

น่ามอง...แต่เธอไม่คิดมอง เพราะรู้ดีที่เดียวว่าเขามาออกรายการนี้ด้วยจุดประสงค์ที่เธอคาดไว้อยู่แล้วไม่มีผิด

‘จบงานนี้แล้ว...ผมจะขอให้คุณมาเป็นพรีเซนเตอร์ให้ผมนะครับ’

หญิงสาวนึกย้อนไปถึงช่วงก่อนหน้านี้ที่เขาเพียรตามติดเธอ แต่ก็ไม่เคยประสบผลสำเร็จ จนครั้งล่าสุดที่เขาขอร้องเธออีกรอบก่อนเข้ารายการ

‘ไม่ลองจริงๆ เหรอ ค่าตัวงานนี้ผมจ่ายให้คุณไม่อันเลยนะ’

‘ฝันสนใจค่ะ คุณหมอ แต่...ขอคิดดูก่อนนะค่ะ’

เธอตอบด้วยรอยยิ้มแบบบัวไม่ช้ำ น้ำไม่ขุ่น ก่อนจะทำเป็นมีธุระแล้วเดิน

จากไปอีกทาง ทว่าระหว่างทางนั้นเอง เธอกลับเจอกับ ‘อาจารย์หนุ่ม’ ที่เดินออกมาจากประตูห้องอีกห้องพอดี ทั้งคู่ชะงัก หญิงสาวจึงเป็นฝ่ายส่งยิ้มให้ก่อน ขณะพินิจเขาที่ยืนเบิกตากว้างมองเธอราวตะลึง

‘คุณจำฉันได้มั๊ยคะ’

‘คุณดูฉันไงครับ ทำไมผมจะจำคุณไม่ได้’ อาจารย์ภาคภูมิว่าพร้อมกะพริบตาปริบๆ

‘ฉันหมายถึง...’ เธอว่าแล้วก็ยก ‘ผ้าเช็ดหน้าผืนนั้น’ ออกมาจากกระเป๋า... ผ้าเช็ดหน้าที่ดูผืนส่งซักแล้วและตั้งใจนำมาคืนให้เจ้าของตัวจริงที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอในตอนนี้

‘เก็บไว้เถอะครับ ไม่เป็นไรหรอก’ ภาคภูมิยิ้มกว้างขึ้น ‘แต่ผมคิดไม่ถึงจริง ๆ... ว่าคนที่ผมเจอในตอนนั้นจะเป็นคุณ’

‘ฉันก็ไม่คิดเหมือนกันค่ะว่าจะเจอคุณอีกครั้ง... ที่รายการนี้’

‘บางทีโลกของเรามันก็กลมเกินไป คุณว่ามั๊ยครับ’

ดูเหมือนว่าภาคภูมิจะคลายความประหม่าลงไปบ้างแล้ว ดูผืนคิดเช่นนั้นเมื่อเห็นเขาหัวเราะคลอไปกับคำพูดตน แต่แล้วบทสนทนาก็ต้องจบลงเพียงเท่านั้น เมื่อจู่ๆ ที่มงานของรายการวิ่งมาตามตัวภาคภูมิเสียก่อน

‘คุณไพรด์คะ ได้เวลาเข้ารายการแล้วค่ะ’ เธอผู้หนึ่งว่ากับชายหนุ่ม แล้วหันมายังเชอร์บีเชียวสาว ‘ส่วนคุณผืนเดี๋ยวค่อยตามเข้าไปนะคะ’

นั่นคือการพบกันอย่างเป็นทางการ... กับเขาที่ไม่รู้ว่าเธอคือดูจผืนคนที่ตนหลงใหลในตอนแรก และในตอนนี้ ดูจผืนก็กำลังสบตากับภาคภูมิที่กำลังแนะนำตัวเองด้วยน้ำเสียงหนักแน่นและชัดเจน

‘ไพรด์ครับ ชื่อจริงชื่อภาคภูมิ ปรัชชานุสรณ์ ปัจจุบันเป็นอาจารย์เศรษฐศาสตร์ และที่ปรึกษาทางการเงินให้กับหลายๆ บริษัทครับ’

‘ทำไมตัดสินใจสมัครร่วมเล่นเกมนี้ครับ’ ตูร์ย์ถามเขาแบบเดียวกับที่ถามทุกคนก่อนหน้านี้ ซึ่งคำตอบที่ดูจผืนได้ยิน บ้างก็เป็น ‘เพราะปลาบปลื้มนางเอกสาว’ บ้างก็ ‘อยากเจอตัวจริง’ ทั้งที่สองในทำนองคือการตีความทั้งสิ้น

ภาคภูมิหันมาทางดูจผืน ‘เพราะ... ทรัพย์สินการดีๆ แบบคุณมีอยู่จำกัด ผมจึง

อยากเจอคุณสักครั้ง เพราะเชื่อว่าการพบกันของเราจะก่อให้เกิด ‘ประโยชน์สูงสุด’ ได้ครับ”

ถ้อยคำราวกับลอบทเรีนในหนังสือเศรษฐศาสตร์ เล่นเอาพิธีกรชายกับดาราสาวถึงกับกลืนยิ้มไม่ได้

“เป็นเหตุผลที่เยี่ยมจริง ๆ ครับ ผมได้ยินแล้วขนลุกไปหมด” ตูลย์ยังคงยิ้มอย่างเจตนาแซว ทว่าดูผืนนกลับยิ้มด้วยสาเหตุที่ต่างกัน...เธอยิ้มกริ่ม เพราะรู้ว่าถ้าเขาชนะ เขาจะได้สร้างประโยชน์สูงสุดต่อเธอสมใจเขาแน่

“เอาละครับ สำหรับด้านแรกของรายการเราก็คือเกมหนึ่งคำถามสามวิ ซึ่งคำถามที่นำมาถามจะเป็นคำถามความรู้รอบตัวที่ทั้งยากและง่าย ทั้งนี้เราได้ให้ผู้เข้าร่วมรายการทั้งห้าได้จับฉลากเลือกชุดคำถามที่ตนจะโดนถามไว้แล้ว เพื่อเป็นการกระจายคำถามยากและง่ายไปแบบเท่าเทียมกัน การแข่งขันจะเป็นรอบ ๆ โดยที่หนึ่งรอบ ผู้เข้าแข่งขันแต่ละคนต้องตอบคำถามภายในสามวินาที ซึ่งถ้าตอบผิดหรือไม่ทันก็จะตกรอบทันที แต่ถ้ามีผู้เข้าแข่งขันท่านอื่นตอบผิดหรือไม่ทันเหมือนกันก็จะมีรอบพิเศษเพื่อคัดคนออกครับ ทั้งนี้หลังจากที่เกมเริ่มขึ้น เราจะห้ามคุณดูผืนพูดจนกว่าจะได้ตัวผู้ชนะครับ”

ทุกคนเฝ้ามองกระตือรือร้นดูผืนได้ยินเสียงหายใจ บรรยาการเริ่มเครียดขมขื่นขึ้น ก่อนที่ตูลย์จะหันไปทางอัษฎาผู้เข้าแข่งขันรายแรกแล้วถามอย่างรวดเร็วจนเขาแทบไม่ทันตั้งตัว

“และนี่คือคำถามแรกนะ พระราชวังแวร์ซายสร้างขึ้นในรัชสมัยของกษัตริย์พระองค์ใดคะ”

“พระเจ้า...หลุยส์” อัษฎาชะงักไปวินาทีหนึ่งก่อนติดนิ้วเปาะ ยิ้มอย่างมั่นใจ “หลุยส์ สก็อต!”

“ผิดครับ! คำตอบคือพระเจ้าหลุยส์ที่สิบสี่ครับ ถ้าพระเจ้าหลุยส์ สก็อตนี้คงจะต้องร้องเพลงเกรงใจนะครับ”

อัษฎาหายใจพืดพืด หญิงสาวมองอาการของเขาแล้วก็ไม่แน่ใจนักว่าเป็นการเตรียมขมขื่นกาหรือเปล่า แต่ถ้าให้ตกรอบแรกแบบไม่เกรงใจตั้งแต่คำถามแรกเช่นนี้ ดูท่าว่าเพื่อนของเธอก็จัดหนักไม่ใช่เล่น

ตุลย์หันหน้าไปทางผู้เข้าแข่งขันคนที่สอง “คุณสรวงค์ครับ! คำถามต่อมา นะครับ ในการ์ตูนเรื่องโดราเอมอน น้องสาวของไจแอนท์ชื่ออะไร”

“ไจโกะครับ”

สรวงค์ตอบได้ตั้งแต่วินาทีแรก ขณะที่ตุลย์ยังยืนนิ่งค้าง ไม่ไฟเพราะเธอ ตะลึงจนตอบไม่ได้ แต่เพราะมันง่ายเกินไปจนเธอคาดไม่ถึงว่ารายการจะกล้าเล่น กันขนาดนี้

“คำถามต่อมา คุณภัทรณญ์ครับ...คิวดิตเป็นลูกของเทพองค์ใดครับ”

ภัทรณญ์ยกไหล่ที่หนึ่งราวไม่เกรงว่าจะเป็นการเสียเวลา ก่อนจะตอบด้วย ท่าที่สบายๆ

“วินัส หรือชื่อกรีกว่าอะโพรไดตี บางตำนานก็ว่าคิวดิต หรือชื่อกรีกว่า อีรอส เป็นลูกของอะโพรไดตีคนเดียว แต่บางตำนานก็ว่าคิวดิตเป็นลูกของวินัส กับมาร์ส เทพเจ้าแห่งสงคราม”

คำอธิบายที่ยาวเหยียดหลายสิบวินาทีทำเอาตุลย์ถึงกับต้องก้มลงมองสคริปต์ ของตนเพื่อพบกับคำตอบสั้นๆ ว่า “วินัส” คำเดียว เขาพยักหน้าให้คำตอบของ ภัทรณญ์ผ่านแบบไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น

“สำหรับข้อต่อมา” ตุลย์ว่าแล้วก็หันหน้าไปหาเวชา “ชูชกเป็นตัวละครใน วรรณคดีเรื่องใดครับ”

...ใครเล่าจะไม่เคยเรียนพระเวสสันดรชาดก ดาราสาวนี้ก็คำตอบออกอย่าง ทันทั่วทั้งที่ก่อนหน้านี้เริ่มนับในใจ หนึ่ง...สอง...

“พระอภัยมณีครับ!” เวชาตอบด้วยน้ำเสียงมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม ก่อนจะ คล้อยยิ้มกุ่มซัย พร้อมกับคำตอบที่ดังขึ้นจากปากตุลย์ในวินาทีเดียวกับรอยยิ้มนั้น

“เป็นคำตอบที่ผิดครับ!”

รอยยิ้มของหมอหนุ่มเหี่ยวแห้งลงไปราวดอกไม้เฉาหน้า เมื่อตุลย์เฉลยต่อ พร้อมยิ้มจางๆ

“ชูชกอยู่ในพระเวสสันดรชาดก ที่อยู่ในพระอภัยมณีคือซีเปลิวยครับ คุณหมอ”

ตุลย์ลอบมองเวชาที่แลกลายตากับอัชฌาอย่างรู้ชะตากรรมว่าตัวเองคงต้อง

แย่งตำแหน่ง ‘ตกรอบแรก’ กันต่อ ซึ่งเธอก็พอรู้อยู่แล้วว่าใครกันแน่ที่จะได้ตำแหน่งนั้นไป

“คุณภาควมึครับ” ตูลย์เว้นจังหวะเพื่อให้ภาควมึได้เตรียมตัว “ลูกเบสบอลมีเตะเข็รอบลูกกี่รอบ”

คำถามนี้เล่นเอานางเอกสาวถึงกับอ้าปากค้าง ก่อนจะกว้างยิ่งขึ้นไปเมื่อชายหนุ่มกลับตอบได้โดยแทบไม่ใช้ความคิด

“ร้อยแปดรอบครับ”

“ถูกครับ!” ตูลย์ประกาศล่วงหน้าก่อนจะถามต่อ “คำถามนี้ยากมาก ทำไมคุณภาควมึถึงรู้ล่ะครับ”

ชายหนุ่มผู้ตอบคำถามยากยิ่งมาจางๆ ก่อนจะไขข้อข้องใจ “พอดีว่าตอนอยู่อเมริกา ผมเคยเล่นเบสบอลครับ”

หญิงสาวเหลือบตามองภาควมึที่อ้างว่าเคยเล่นเบสบอล ฟินิจเขาอย่างละเอียดแบบที่ไม่ให้เขารู้ตัว ก็พอเห็นว่าแม่ดวงหน้าใสของเขาจะดูเหมือนหนุ่มแว่นผู้อ่อนต่อโลก หว่าจริง ๆ แล้ว ไหล่ของเขากลับกว้างเอากการ รับกับขาที่สูงชะลูดเกินกว่ามาตรฐานชายไทย ทำให้เขาหุ่นดีระดับน้องๆ ดาราชายที่เธอเคยพบปะเลยทีเดียว

“และสำหรับในรอบแรกของเกมคำถามสามวิ...มีผู้ผ่านเข้ารอบไปแล้วสามท่านด้วยกัน คือ คุณสรณ์ คุณภัทรณญ์ และคุณภาควมึ ดังนั้นเราจึงมีรอบต่อไปสำหรับคุณอัษฎาและคุณวชานะครับ...พร้อมนะครับ”

ตูลย์ว่าแล้วก็พลิกหน้ากระดานบนแผ่นสคริปต์คำถามที่ตนถืออยู่ ก่อนหันไปทางอัษฎาแล้วถามด้วยเสียงดังและตื้นตัน

“คุณอัษฎาครับ กล้ามเนื้อ Risorius มีชื่อภาษาไทยว่าอะไรครับ”

วินาทีที่คำถามนี้หลุดออกจากปากของตูลย์ ดุจฝันก็เชื่อทันทีว่ามันคงเป็นลิขิตของฟ้า...ไม่หροก น่าจะของมณิกามากกว่าที่อยากจะให้อัษฎาตกรอบแรกขนาดนี้

“กะ...กล้ามเนื้อขาละกันครับ”

แม้รู้ตัวว่าสิ้นหวังแล้ว แต่อัษฎาก็ยังไม่วายตอบเสียงอ่อยๆ แม้รู้ตัวว่าท้ายสุดแล้ว...คำตอบของตนจะนำมาซึ่ง...

“ผิดครับ” พิธีกรหนุ่มว่าด้วยน้ำเสียงเห็นใจผู้ตอบผิดอย่างยิ่งวด ก่อนจะขยายความเพิ่มเติม “กลัมนเนื้อไรซอเรียสนี้มีชื่อไทยว่ากลัมนเนื้อส่ายะยัมครับ เป็นกลัมนเนื้อที่มีส่วนช่วยให้ยัมแคปากโดยที่ตรงตาไม่ยัมตามไปด้วย”

ดารารับเชิญสาวรายตาไปยังนายแพทย์ผู้ควรจะได้รับคำถามนี้แทนเจ้าของร้านอาหาร ก็ได้เห็นว่ากลัมนเนื้อส่ายะยัมกำลังทำงานอยู่บนหน้าขาไสของเขาจนไม่น่ามองสักนิด

“คำถาม สิ้นคำส่งออกที่สำคัญที่สุดของอังกฤษคืออะไรครับ”

“เอ่อ...” นายแพทย์เวหาซังใจอยู่แคว้นาที่เดียวเท่านั้น ก่อนสีหน้าจะแปรเปลี่ยนเป็นมั่นใจ “เครื่องจักรกลละกันครับ”

“ถูกต้องครับ” ตูลย์ผายมือพร้อมยัมกว้างให้เวหาซังที่กำมือแน่นด้วยความดีใจ ดูจึ้นรู้ว่าแพทย์หนุ่มผู้นี้อาจจะรู้คำถามและคำตอบมาตั้งแต่ก่อนเริ่มรายการ ก็เป็นไปได้ ในเมื่อสิ้นคำส่งออกของประเทอังกฤษมีอยู่นับไม่ถ้วน

อัฏฐาหน้าเสียไปเล็กน้อยในนาที่ที่พิธีกรหนุ่มประกาศว่าไม่ได้ไปต่อ ก่อนจะเดินคอตตามที่งานออกจากประตูบ้านผีสิงปลอมๆ แห่งนี้ออกไป ตูลย์ดำเนินรายการต่อ

“ต้องขอแสดงความเสียใจกับผู้ถูกรอด้วยนะครับ และสำหรับผู้เข้ารอบ... เราจะเดินเข้าไปข้างในต่อไปซึ่งเป็นห้องสมุดของครอบครัวนี้เพื่อเล่นเกมที่สองกันครับ”

ตูลย์พูดแล้วก็หยิบกุญแจดอกหนึ่งออกมาจากกระเป๋ากางเกงของตน แล้วเดินตัด ‘ห้องโล่แซก’ แห่งนี้ไปหยุดตรงหน้าบานประตูไม้เก่าๆ ซึ่งมีหยดเลือดประปรายตามไปด้วย ดูจึ้นที่รู้ว่าตนต้องเกาะติดพิธีกรชายเอาไว้ตามที่เตียมกับโปรดิวเซอร์รายการ ผู้เข้ารอบทั้งสี่เดินไล่กันมาอีกที

ทันทีที่ตูลย์ปิดลูกบิดสีทองซีดจางแล้วเปิดเข้าไป กลิ่นอับชื้นไม่พึงประสงค์ก็โชยออกมาต้อนรับ เล่นเอาดูจึ้นกลั้นหายใจแทบไม่ทัน เธอเหลือบมองผู้เข้าแข่งขันชายแต่ละคนที่เดินตามมา

แม้จะไม่ได้พูดอะไรกันสักคำ ทว่าแต่ละคนก็แสดงอาการ ‘เหม็นเขียว’ เช่นเดียวกับเธอทั้งสิ้น

ห้องสมุด... ที่ทีมงานจัดจากแห่งนี้มีขนาดพอๆ กับห้องไล่แขกชวนสยอง ตรงกลางห้องมีเก้าอี้โยกและตุ๊กตาเด็กหญิงผมทองที่แขนหลุดไปหนึ่งข้าง เก้าอี้บุหนังมีพนักพิงสีแดงจำนวนสี่ตัว ไกลๆ เป็นตั้งขนาดเล็กที่มีรูปปั้นเทพธิดาสีตุ่นๆ ตั้งไว้ วอลล์เปเปอร์ห้องนี้เป็นสีครีมหม่นที่ดูแล้วไม่ได้ชวนสบายตา ผ่นทั้งสามด้านคือชั้นหนังสือโปร่งๆ ปราดจากกระจกใส และแน่นขนัดไปด้วยหนังสือ สภาพแต่ละเล่มดูเก่าเก็บไม่แพ้กัน

แม้จะไม่ได้เข้าไปดูใกล้ๆ แต่หนังสือดังกล่าวนั้นก็สมบุกสมบันและดูเปียกน้ำจากปกที่บิดงอ จนดูจมนอดสงสัยไม่ได้ว่ามณิกาย้ายประชากรหนังสือที่เปียกน้ำคราวอุทกภัยครั้งใหญ่ในกรุงเทพฯ เมื่อไม่กี่ปีที่แล้ว มาเข้าลำนะโนครวของห้องนี้หรืออย่างไร กลิ่นมันถึงได้อับชื้นข้ามปีขนาดนี้

ด้านขวาของห้องมีแผ่นป้ายพลาสติกสีดำสนิทตั้งไว้ บนป้ายสีดำมีแผ่นป้ายแผ่นเล็กอีกแผ่นปิดทับอยู่ ตูยัดเดินไปอยู่ข้างแผ่นป้ายนั้น เอนิ้วถูจมูกไปมาเล็กน้อยแบบที่ไม่ชอบใจกับกลิ่นหืนๆ เท่าใดนัก ก่อนจะเริ่มบ่นยืมแล้วรีบพูด

“สำหรับเกมที่สองคือเกมถอดรหัสครับ เราจะให้ลี้ไปหนึ่งวลี เพื่อให้ถอดออกมาเป็นเลขสี่ตัว ทั้งนี้เราจะให้เวลาผู้เข้าแข่งขันสิบนาทีเพื่อคิดคำตอบ และเมื่อคิดได้แล้วให้เขียนคำตอบลงบนกระดาษตรงหน้าตน แล้วเดินนำมาให้ผมเพื่อฟังคำเฉลยแบบตัวต่อตัวในตอนท้ายครับ ซึ่งถ้าตอบถูกเลยก็จะได้เข้ารอบต่อไป แต่ถ้ายังไม่ได้ เราจะเพิ่มคำใบ้ให้ผู้เข้าแข่งขันทุกคน ใครที่คิดออกช้าสุดหรือคิดไม่ออกเลย...ตรอครับ”

ดุจฝันปราดตามองหน้าเครียดๆ ของผู้เข้าแข่งขันแต่ละคน สรรค์ลูปกระดาษเปล่าตรงหน้าไปมาอย่างใช้ความคิด ชายหนุ่มซื่อๆ ยืนลอยหน้าลอยตาราวกับเกมนี้ไม่อาจจะคายขนแขนของเขาได้ เวาเองก็ทำท่าเตรียมพร้อมเต็มที่ ขณะที่ชายหนุ่มคนสุดท้ายอย่างภาคภูมิมีใบหน้าเป็นอันยิ้ม ทว่ากลับมียรอยจริงจังพาดผ่านอยู่อย่างชัดเจน

ชั่วเสี้ยววินาทีที่ดวงตาหลังแว่นรู้ว่ามิดวงตาคุโธของใครบางคนจับจ้องอยู่ ภาคภูมิตัวตตามองหญิงสาวที่ยืนพินิจเขาอย่างเงิบๆ ก่อนจะส่งรอยยิ้มกว้างที่เต็มไปด้วยความจริงใจมาให้

ดูจณัณย์มัลกลับให้ภาคภูมิก่อนจะเบือนหน้ากลับมายังตุลย์ รู้ดีว่าหน้าที่ของตนคือ“ยืนเงียบเป็นคณใบ้”เท่านั้น พริกรชายของรายการเบิกตาโตขึ้นเล็กน้อยเพื่อคณตื้นตัน ก่อนจะจับแผ่นป้ายสีดำแผ่นเล็กแล้วร้องขึ้น

“และตอนนีก็ไ้เวลาแล้วครับสำหรับรหัสของสัปดาห์นี้!”

จบคำ ตุลย์ก็ชักแผ่นป้ายพลาสติกด้านบนออกมา เผยให้เห็นโจทย์เพื่อไขรหัสสี่ตัว

“หมาชิบะขาใบตอง”

ทันทีที่ถ้อยคำดังกล่าวปรากฏแก่สายตาดารารับเชิญและผู้เข้าแข่งขันทั้งสี่ คณเงียบงันก็แผ่ตัวลงมาปกคลุมจนบรรยากาศในห้องวังเวงไปมากกว่าเดิม หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ ขณะมอมน์อีกครั้ง

“อะไระนั่น”

ดูจณัณย์ได้ยินเสียงชายหนุ่มสักคณที่ยืนอยู่ข้างหลังพึมพำ เธอไม่แน่ใจนักว่ใครกันที่พูดคำนี้ แต่เขากลับพูดสิ่งที่อยู่ในใจเธอได้ตรงเพงทีเดียว

“สำหรับคำใบ้ของโจทย์นี้คือตู้หนังสือด้านขวามือของคณ ชั้นที่หนึ่งและสองจากด้านบน” ตุลย์ว่แล้วก็ผายมือไปตามคำพูด ก่อนจะยืมอีกครั้ง

“และตอนนี...จับเวลาแล้วครับ ผู้เข้าแข่งขันทุกท่านสามารถเดินไปค้นหาหนังสือในชั้นที่ระบุไ้เลยครับถ้าคิดคำตอบไม่ออก”

ผู้เข้าแข่งขันทั้งสามคณยกเว้นภัทรณญ์ร์เดินไปยังชั้นหนังสือด้านขวามือของตุลย์อย่างรวดเร็ว ดูจณัณย์ยืนอยู่ข้างตุลย์อย่างนึ่งๆ เพื่อสังเกตการณ์ ก็ได้เห็นว่าหน้าตาของชายหนุ่มทั้งสามเบ้พร้อมกันโดยไม่ไ้เด้นัดหมาย เพราะกลืนอับอันสุดจะทานทน ขณะที่ชายหนุ่มเจ้าของชื่ออ่านยากนั้นกลับยังยืนนึ่งอยู่กับที่ ดวงตาคู่เรียวของเขาริ่เล้กลงเต็มไปด้วยกระแสดรุ่นคิดและเหยียดเยาะไปยังผู้เข้าแข่งขันทั้งสามที่ไปยืนนอกกันอยู่หน้าชั้นหนังสือ

เพียงครู่หนึ่งหลังจากนั้น เขาก็ก้มลงเขียนรหัสทั้งสี่ตัวลงในกระดาดแล้วตรงดิ่งไปยืนมน์ให้ตุลย์ พริกรชายรับไว้ก่อนจะเทียบรหัสสี่ตัวนั้นกับคำตอบในสคริปต์ตัวเองแล้วหันมาประกาศกับกล้องถ่ายทำ

“ผ่านไปไ้แค่นาทีเดียว...คณภัทรณญ์ร์ก็คิดคำตอบออกแล้วครับ! ผู้ที่

ผ่านเข้าไปยังรอบต่อไปเป็นคนแรกก็คือคุณภัทรณญ์”

เหล่าชายหนุ่มที่ยืนดมกลิ่นหีนหน้าตู้ถึงกับชะงักแล้วหันมามองภัทรณญ์ที่เดินไปนั่งลงบนเก้าอี้หนังสืออย่างสบายใจเพื่อรอคนที่เหลือเข้ารอบไปด้วยกัน ดุจฝันสบตากับตุลย์แล้วเดินไปยังชั้นหนังสือด้วยคน เห็นว่าชายหนุ่มทั้งสามต่างก็หยิบหนังสือสภาพย่ำแย่ออกมาคนละเล่มสองเล่มจากชั้นที่ตุลย์ระบุว่าเป็นคำใบ้ ดุจฝันปราดตามองหนังสือทั้งชั้นนั้น ก็พบว่าหนังสือหมวดท่องเที่ยวต่างประเทศ ทั้งยังมีหนังสือเรียนภาษาต่างๆ อีกต่างหาก

ทุกคนพากันหยิบหนังสือที่เกี่ยวข้องกับประเทศญี่ปุ่น ดุจฝันเหลือบๆ ไปทางโปรดิเวเซอร์สาวที่ยืนอยู่ตรงมุมห้องซึ่งกล้องไม่อาจถ่ายทำได้ ก็เห็นมณิกาส่งสัญญาณมือด้วยการชี้ขึ้นข้างบนเพดาน หญิงสาวรู้ทันทีว่าได้เวลาสร้าง ‘ลิสัน’ ให้รายการแล้ว

ตบ!

วัตถุประหลาดบางอย่างที่โฉบไปด้วยเลือดหล่นดุ่มมาจากเพดานที่ทีมงานแอบเจาะรูเอาไว้เพื่อ ‘ปล่อยของ’ สร้างความตื่นเต้น ในเสี้ยววินาทีที่ดุจฝันเตรียมกระโดดแล้วร้องวี๊ดว้าย กลับมีเสียงหวีดของชายหนุ่มบางคน...ดังขึ้นตัดหน้าเธอเสียก่อน

“ว้าย! แม่ประนีขายหอม แม่ประนอมขาย...น้ำพริก!”